

Разговор са архимандритом Димитријем Плећевићем, игуманом манастира Тумане

Чуда нису и не могу бити центар ДУХОВНОГ ЖИВОТА

Разговарао: Срећко Пејровић

Игуман обишлељи манастира Тумане у Епархији браничевској, архимандрит Димитрије Плећевић, за новине Српске Патријаршије одговара на неколико крајњих питања о животној ове монашке заједнице и о црквеном животној уопште

Како изгледа монашки живот у манастиру Тумане данас? Можете ли читаоцима укратко представити манастирску обитељ и рецимо један уобичајен монашки дан?

— Монашки живот у сваком времену и свакој обитељи представља начин успињања освештане Христове заједнице и њених појединаца ка вечности и свуда

је идентичан у својој суштини. Уколико је заједница темељно постављена, онда се и њени плодови виде овде и сада, а свој пун сјај пројавиће, наравно, у Царству Божјем. Туманска света обитељ је мала, али истински складна и постојана. Братија је са несебичним трудом на себе узела подвиг служења ближњима и на тај начин деламо, како нам и сама светиња

Чудо је увек благослов и дар, али не и услов вере. Вера је слободан однос личности човека и Бога.

налаже, као ходочасничко место. Иако свакодневно долази велики број људи, трудимо се, колико је нашој моћи, да дневни богослужбени поредак без изостављања буде извршен, као и лична послушања и молитвено правило. Обавезе су бројне, али ми у сваком трену осећамо покровитељство светих чудотвораца и не штедећи себе у служби смо Богу и роду. Надамо се и дубоко верујемо да ће Господ, не по делима већ по милости и нас препознати као своје.

Шта се налази у средишту монашког живота: да ли богослужења и литургијски црквени живот, лична молитва, нека друга аскетска пракса, нешто треће?

— Средиште свеукупног живота и делања у нашем манастиру јесте литургијски живот. На тој основи се братство и формирало пре више од деценије. Уколико не гледамо Цркву као заједницу и све друго очима Евхаристије, питање је колико је и да ли је уопште наша вера на темељу еванђеља, апостолске проповеди, крви мученика и светог предања. То наравно никако не искључује, већ још дубље позива свакога од нас на стражење над собом, труд, молитву, покајање и свако врлинско дело. Човек који дела, живи својом вером. А одговор о свакоме од нас чућемо од Госпо-

да. То је свакодневица монашког призвања. Мишљења сам, да и поред свих искушења, свака монашка обитељ има смисао постојања само кроз литургијски живот и да се огледа и кроз њега мери и у времену и за вечност.

Који је смисао постојања манастира и монашке службе данас? Како туманска обитељ види своје место у нашем црквеном животу, најпре у Епархији браничевској и у СПЦ, а затим и у ширем контексту — у српском савременом друштву?

— Манастир је црквена заједница везана принципима живота и као таква у старини је била изолована од света. Зато се каже и тако јесте да је монах странац свету, али истински доброжелатељ свакоме човеку. Монашка служба једна је од многих у заједници Цркве и својом специфичношћу подсећа и оне који је живе, али и све друге, да је одрицање од света, у којист спасења, идеал свакога хришћанина. Изабравши тај начин живота сваки монах дужан је да чува заједницу у Христу са члановима свога братства, али и надлежним епископом и на тај начин пуноћом Цркве.

Какве су разлике у животу туманске обитељи и других монашких обитељи? Постоје ли неке суштинске разлике и у чему се огледају?

— Како је у другим обитељима заиста нисам компетан да кажем, нити да правим поређења. Знамо да је живот туманске братије непрестани труд и послушање. Нас петнаест мали је број, да поред богослужбених обавеза, послушања и молитве имамо иоле

слободног времена. Специфичност јесте број људи који се у годишњем кругу Тумана рачуна у стотинама хиљада. Све њих треба примити, угостити, саслушати, прочитати молитве. Свакодневно уредити манастир за нови дан. То све изискује целог човека у сваком тренутку. То је велико бреме нашег братства, које ми са радошћу носимо, јер нас Св. Зосим и Ја-

ков несебично помажу. Ових дана се навршава шест година нашег живота у овој светињи и треба имати на уму, а то се и голим оком види, да је манастир у потпуности обновљен. И то само за себе говори о настојањима и жртви братије.

Ко је за вас Свети Зосим Тумански? А ко је Свети Јаков?

— Св. Зосим исихаста и чудотворац наш је свакодневни заступник пред Господом и истински помоћник у сваком добром делу. Реално, он је тај који посредује да се божанским Духом усмерава живот обитељи.

Уз Св. Зосима, Св. Јаков као наш савременик својим примером позива братију на покајање. Истински показује да је живот у Христу и спасење призвање и за савременог човека.

Како бисте за читаоце патријаршијских новина објаснили шта је то духовност, шта је духовни живот, који му је садржај и где и како га можемо наћи?

— Духовни живот јесте трагање за смислом постојања свакога од нас. У тој потрази реално се суочавамо са питањима живота и смрти, пролазности и вечности. Незаобилазан је сусрет са Богом, кога ми православни откривамо сваки за себе посебно, тежећи да са њим градимо заједницу. Тај светотајински живот проналазимо и добијамо у Цркви. Наше је место у њој и њеним даровима и то је једини истинити пут духовности. Наравно, за све то потребно је потврђивање наше одлуке и слободе. Призив је прелеп, пут је тежак, али је циљ радостан и спасоносан. И то је православље. Вера којом се живи и постоји.

Сваки монах дужан је да чува заједницу у Христу са члановима свога братства, али и надлежним епископом, и на тај начин чува пуноћу Цркве.

Које је место светих моштију у црквеној побожности, и који је смисао поштовања моштију светих? Постоји ли неко богословско образложење?

— Мошти светих од најранијих дана имају своје место у животу Цркве и њених верника. Оне представљају символ васкрсења и откривају у предокушају радост и целовитост будућег века. Такво поштовање потврђено је и седмим васељенским сабором. А то видимо у свакодневном животу. Манастири који су чувари светих моштију трају вековима, обнављају се и бивају место ходочашћа људи, како кроз историју, тако и данас.

Туманска обитељ чувена је по чудесним исцељењима: у том смислу, Тумане се називају другим Острогом. Како у светлости библијске поуке да су блажени који верују не видећи чудо, те да не треба тражити чуда и знаке — и да с друге стране вреба опасност од лажних чуда — разумети овај тумански феномен?

— Бог је благоизволео да у нашем времену прослави туманске светитеље и да их осведочи дивним даром чудотворства. И заиста по свом дару свети и делају. Исцељујућу, тешећи, укрепљујући у вери народ који долази.

Наша вера почива на чудесном догађају Васкрсења Христовог. Чуда су увек била живо присутна у Цркви и јако важна, јер нам указују и потврђују да нас Бог не оставља и да брине о нама. Али она нису и не могу бити центар духовног живота. У средишту је увек вера и то она вера коју практично изражавамо најпре учешћем у животу тајне Цркве — св. Литургији — причешћујући се. Чудо је увек благослов и дар, али не и услов вере. Вера је слободан однос личности човека и Бога.

Треба поменути и то да је наш позив народу да поред Тумана не заборави ни друге светиње, да их са љубављу посећује, а посебно и редовно своју парохијску цркву.

Да ли чуда привлаче људе вери? Постоји ли с друге стране опасност да нас чуда одведу на странпутицу?

— Чуда привлаче људе, то је чињеница, али Црква и ми који у њој носимо дар поучавања, свему треба да дамо место које му припада. Ако проповедамо Христа распетог и васкрслог, онога који нам даје спасење, неће бити простора за замену теза и странпутицу.

Какви су планови туманске обитељи за будућност?

— Наш основни план за будућност јесте спасење и насељавање у вечним обитељима Царства непролазног по милости и дару Божјем. До тада, ту смо да послужимо Цркви и верном дару, да наставимо у обнови ове древне и славне обитељи, чувајући и себе и верне, колико до нас стоји на путу правоживља. ■■

ИЗ ЖИВОТА ЦРКВЕ

У Бечу – Управа Саборног храма Св. Саве у Бечу најављује четири предавања Епископа аустријско-швајцарског Андреја, сваког понедељка у октобру месецу на тему: *Поређење Патријарха Гаврила и Светиој владике Николаја Велимировића.*

Новости из парохије хамбуршке – У петак 2. октобра 2020, одржан је час веронауке за одрасле са темом „Увод у Св. Писмо Новог Завета, Посланице Св. апостола Павла”, који је одржао прота Јован Марић у присуству великог броја верника. Циклус предавања на тему Св. Писма Новог Завета траје више од годину дана и завршиће се крајем ове године. Око педесет верника разнога узраста активно је учествовало на часовима веронауке, који су се увек завршавали живим разговорима о свим актуелним верским и животним темама. Веронаука за одрасле организује се једном месечно и сви заинтересовани су добродошли. У недељу по Крстовдану, 4. октобра, служене су св. Литургије у храму Св. архангела Михаила у Хамбургу. У хамбуршкој парохији верни народ је са задовољством поздравио увођење две недељне Литургије како би што већи број могао присуствовати истима, а истовремено и поштовати све прописане здравствене мере.

Извор: Епархија диселдорфска и немачка